

[K. Axel Nielsen.]

ændringer i næringslovgivningen til at opnå den forbrugerbeskyttelse, som der i alle lande er stemning for at tilvejebringe. Dette skyldes vel især de geografiske forhold, og det giver mig i øvrigt anledning til den principielle udtalelse, at når vanskelighederne ved at opnå nordisk ensartethed i lovgivningen skyldes geografiske forskelligheder, må kravet om ensartethed vige.

Ministeren nævnedes en dom fra 1931. Det er allerede sagt, at det er længe siden, og netop det, at man skal så langt tilbage for at finde et eksempel på anvendelsen af § 31, som har nogen relation til det, vi behandler nu, viser jo, at bestemmelsen praktisk taget ikke bruges. Det samme gælder jo ågerbestemmelsen, og jeg vil i den forbindelse sige til hr. Nordqvist, at det karakteristiske ved vort forslag er, at vi lader ordet „enfoldighed“ udgå og i stedet indføjer begrebet om udnyttelse af en specialviden. Ordet „enfoldighed“ i § 31 har gjort, at man i folketunde kalder bestemmelsen „tåbeparagrafen“, og det siger sig selv, at ingen klienter er særlig ivrige efter at komme og sige til deres sagfører, når de skal have anlagt en retssag: jeg har båret mig ad som en tåbe, jeg har været enfoldig. Ingen sagfører ønsker heller at sige til klienten: du har været meget, meget enfoldig, for ikke at sige tåbelig. Det har reduceret mulighederne for at bruge bestemmelsen. Jeg håber, at den nye affattelse vil fjerne de vanskeligheder, der har været her, men det er da noget, vi kan overveje i udvalget, og jeg vil sige, at vi fra socialdemokratiets side i høj grad er modtagelige for forslag til forbedringer af ordlyden. Det skulle være mærkeligt, om vi lige havde fundet de vises sten.

Jeg siger tak til hr. Hans Kjær for den udtalte sympati, men må så nok beklage udtalelsen om, at det ikke er nogen hastesag. Heri tror jeg ikke ofrene for udnyttelse og ofrene for åger er enige med det ærede medlem hr. Hans Kjær.

Hr. Johan Philipsen sagde, at det ingen realitetsændring var af aftaleloven. Det har jeg allerede uddybet. Om det kan kaldes en realitetsændring, skal jeg såmænd ikke hæfte mig ved, men det er heller ikke det afgørende; det interessante er, om bestemmelsen nu er affattet sådan, at den kan bruges. Hr. Johan Philipsen syntes, at det var

synd, at vi skreg de hårde hvidevarer ud. De er kun nævnt i fremsættelsen som eksempler, og det nævnes udtrykkeligt, at det er handel med brugte hårde hvidevarer, der er tale om.

Hr. Nordqvist nævnedes med rette problemet om servicekontrakterne. Det er rigtigt, at de er ikke taget med her. I bemærkningerne gør jeg opmærksom på, at jeg synes, det er spørgsmål, som hører hjemme i næringsloven. Det er ganske vist ikke ret længe siden, vi ændrede næringsloven, men specielt efter en dom, der er afsagt i 1966, er der grund til at tage bestemmelsen i næringslovens § 10 op til overvejelse på ny.

Jeg vil sige til fru Gunhild Due, at personlig ville jeg absolut ikke have noget imod, at også dørsalg af bøger blev forbudt. Jeg tror, bogsalget har fået en sådan udbredelse på anden måde, at den form for salg nok kan undværes. Jeg synes, det ville være rimeligt, om vi var konsekvente her og også fjernede dørsalg. Men jeg siger udtrykkeligt, at det er min personlige opfattelse; jeg har ikke haft mulighed for at undersøge, om jeg har dækning for denne betragtning i min gruppe.

Både fru Gunhild Due, hr. Kjær Rasmussen og hr. Kai Moltke sagde nogenlunde enslydende, at disse forslag var utilstrækkelige, at de betød for lidt. Vel, det vil vise sig. Spørgsmålet er alene, om de bliver anvendt, og anvendt efter deres hensigt, for gør de det, vil jeg alligevel tro, at de vil kunne betyde et fremskridt og være en beskyttelse for dem, der trænger til beskyttelse.

Hr. Kai Moltke kom med en personlig bemærkning til mig, fordi jeg i 1967, da jeg havde det ansvar, som nu hr. Thestrup har, skulle have lovet at foranledige en undersøgelse om åger. Ja, det er rigtigt, at den undersøgelse nåede jeg ikke at få fuldført. Jeg tror nok, jeg kan sige, at hr. Kai Moltke var en af dem, der bidrog til, at undersøgelsen ikke blev fuldført under mit ansvar.

Må jeg så efter disse bemærkninger til de enkelte ordførere komme med nogle mere generelle bemærkninger. Både lovforslaget om ændring af aftaleloven og forslaget om ændring af straffeloven tilsigter især at beskytte den i økonomisk henseende svageste stillede del af befolkningen. Ændringen af aftalelovens § 31 skulle give købere af brugte biler, brugte køleskabe, brugte radio-